

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3128/2022
17.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Манић, адвокат из ..., против тужене Република Србија, Министарство одбране, Војно-грађевински центар "Београд", чији је заступник Војно правобранилаштво, Београд, ради чинидбе, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5863/20 од 08.10.2020. године, у седници одржаној 17.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5863/20 од 08.10.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5863/20 од 08.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5863/20 од 08.10.2020. године, одбијене су жалбе тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 16533/17 од 24.04.2019. године, исправљена решењем истог суда П 16533/17 од 25.02.2020. године, којом је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му преда у државину стан ближе означен у ставу првом изреке првостепене пресуде и обавезан тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 19.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011...10/23, у даљем тексту: ЗПП).

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Ценећи разлоге тужиоца за одлучивање о ревизији као посебној, Врховни суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени наведени услови из цитиране законске одредбе да се дозволи одлучивање о ревизији као посебној.

У овој правној ствари правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву тужиоца за предају стана у државину од стране тужене, у чињенично-правној ситуацији да је тужиоцу решењем тужене од 19.12.2000. године дат у закуп на неодређено време предметни стан, које решење је поништено пресудом Врховног војног суда од 28.02.2002. године, да је решењем тужене од 08.04.2005. године тужиоцу престала служба код тужене, те решењем од 26.07.2017. године утврђено да му је престало право на стамбено обезбеђење по решењу од 19.12.2000. године, због чега је исти одбијен, позивом на одредбе члана 124. Закона о облигационим односима, јер не постоји правни основ за извршење тражене чинидбе.

Имајући у виду разлоге на којима су засноване нижестепене пресуде, као и наводе изнете у ревизији којом се не конкретизује правно питање за разматрање применом института изузетне дозвољености ревизије, чија је примена резервисана искључиво за питања из домена примене материјалног права, по оцени Врховног суда у конкретном случају нису испуњени услови да се дозволи одлучивање о ревизији тужиоца применом члана 404. став 1. ЗПП. Институт изузетне дозвољености ревизије резервисан је искључиво за питања из домена примене материјалног права. Применом овог института не могу се разматрати процесна питања, на која се управо указује наводима ревизије тужиоца. Из изнетих разлога, нису испуњени услови да се дозволи одлучивање о ревизији тужиоца применом одредбе члана 404. став 1. ЗПП, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

На основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради чинидбе поднета је дана 11.10.2017. године. Вредност предмета спора означена у тужби је 10.000,00 динара.

Како вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**